

Rinze Ijbema - Filippenzen 3: 14-15a

‘Ik ga recht op mijn doel af: de hemelse prijs waartoe God mij door Christus Jezus roept. Hiertoe moeten wij ons allen als volmaakte mensen richten.’

[1] Klaar voor de start?

Goeie vraag, natuurlijk, op startzondag, op het moment dat we allemaal dingen in de kerk weer oppakken. Goeie vraag, op de zondag dat Wytze en Willianne bevestigd worden als jongerenwerkers in de Oosterkerk. En niet helemaal een goeie vraag op de dag dat er een baby gedoopt wordt, ‘Klaar voor de start?’ – maar daar is wel een mouw aan te passen. ‘Jouw leven staat aan het begin.’ Er begint weer van alles vandaag en ook als het niet precies allemaal vandaag begint is het zinnig om elkaar eens aan te kijken. Klaar voor de start? Af! Ben jij er klaar voor?

1. **[2]** Klaar voor? Waarvoor? Het maakt natuurlijk wel uit wat je precies wilt bereiken, als je je aan het voorbereiden bent. Het doel van allemaal activiteiten in de kerk is, misschien, mensen bij God en bij elkaar te houden. Het doel van het jongerenwerk is jonge gemeenteleden helpen naar een volwassen geloof toe te groeien. Het doel van een baby, als je het dan moet invullen, is zelf een volwassene te worden, in staat tot geven en ontvangen. Maar is er één noemer waarop je dat allemaal kunt zetten? Wat is de grootste gemene deler, waar doen we het allemaal voor?

[3] Het zal je niet verbazen als ik voorstel om bij zo’n vraag eens in de Bijbel te kijken. Zo doen we dat in de kerk. Maar we doen dat zo in de kerk, niet omdat het zo hoort of omdat je nu eenmaal een handleiding nodig hebt, maar omdat de Bijbel over Jezus Christus gaat, en de mensen die erbij waren vertellen in de Bijbel dat Hij de kern van Gods plannen met ons belichaamd. Je merkt: ik ga terug naar de basics, maar dat mag wel op een startzondag. Het begint met de Bijbel, dat wil zeggen: het begint met Jezus Christus. Veel mensen vandaag, in de kerk zo goed als daarbuiten, hebben veel vragen bij de Bijbel. Dat is prima, kom maar op. Maar onthoud: het gaat niet om het boek, het gaat om Jezus Christus. En je speelt vals als je vragen bij de Bijbel gebruikt om Hem buiten de deur te houden.

[4] Jezus Christus, dus. Eén van de manieren om samen te vatten wie Hij is en wat Hij doet, geeft Paulus in dat stukje uit de brief aan de Filippenzen, zoals we dat net gelezen hebben. Ik haal daaruit twee trefwoorden: opstanding en rechtvaardigheid. Eerst opstanding: wie hier gelooft dat de dag komt, dat ieder die in de Heer gelooft of geloofd heeft, een nieuw lichaam en een nieuw leven gaat krijgen? Best wel veel, geloof ik. En wie hier heeft wel eens zo'n nieuw lichaam gezien? Niemand, denk ik. Begrijp je dat we het hier niet over iets vanzelfsprekends hebben? Kijk om je heen en de conclusie is: het doel van ons leven is de dood. Statistisch, realistisch, wetenschappelijk is dat de conclusie. En dat doet zeer. Dat doet zo zeer, dat mensen altijd en overal naar een uitweg zoeken. Terecht: het kan toch niet waar zijn dat de dood het doel is?

Toen kwam Jezus en zei: ik ga de dood kapot maken. En niemand geloofde Hem. Toen stierf Hij. En niemand geloofde Hem. Toen vermorzelde Hij de dood en stond op: opstanding. En niemand geloofde Hem. Wij haten de dood, met alles wat in ons is, maar als iemand zegt dat Hij hem heeft verslagen, hoe hard we dat ook willen horen, we durven het niet te geloven. Totdat de mensen die erbij waren niet meer onder de werkelijkheid uit kunnen: de Heer is opgestaan, de dood kon Hem niet houden. Wanneer wij onze kinderen leren zingen van Jezus en van Pasen, dan leren we ze geen kinderachtig bijgeloof, maar dan symboliseren zij de nieuwe wereldorde, waarin God geniet van hun blij zijn. Leer je kinderen Pasen vieren. Volgens Psalm 8 kan God hun lof gebruiken om zijn vijanden te verslaan.

Als opstanding het einddoel is (en niet de dood), dan is rechtvaardigheid het bijna-einddoel. Rechtvaardigheid is, laat me zeggen: dat iemand zegt dat jouw leven klopt. En die iemand die dat moet zeggen is natuurlijk God; zelfrechtvaardiging is geen rechtvaardiging en het oordeel van mensen kan niet alles meewegen. God dus. Jij bent rechtvaardig als God zegt: I know your face, jij hoort bij Mij, jouw leven klopt, is heel, is gaaf, is af. Af.

'Ik ga recht op mijn doel af: de hemelse prijs waartoe God mij door Christus Jezus roept. Hiertoe moeten wij ons allen als volmaakte mensen richten.'

2. **[5]** Maar hoe kom je daar? Hoe bereik je, dat aan het eind van je leven God zo naar je kijkt? Gek genoeg gaan veel mensen behoorlijk naïef met deze vraag om. Veel mensen denken dat je tanden poetsen en je haren kammen ongeveer is wat God van je vraagt. Een beetje zoals je voor de koning en de koningin zou doen, of voor je suikeroom, als die langskomt. En voor God is het dan natuurlijk niet letterlijk haren kammen en tanden poetsen, maar netjes elke zondag naar de kerk gaan, of... 10 Euro geven aan Noord-Irak, of... jarenlang voor een NGO gaan werken, of... de zending ingaan. Nu

ben ik natuurlijk vervelend en ik wil ook eerlijk zeggen dat het allemaal goede dingen zijn, net als tanden poetsen en haren kammen – maar wanneer is het genoeg, wanneer klopt mijn leven met het plan van mijn Maker?

Niet, dus. Schone tanden en een keurig kapsel getuigen nog niet van een zuiver hart. En als God oordeelt, dan doet Hij dat eerlijk. En dan mag ieder voor zich spreken, maar in mijn hart gaat nogal eens meer energie naar zelfhandhaving dan naar goeddoen voor mijn naaste en mijn God, egoïsme, en misschien vlamt in jouw hart nog wel eens de begeerte om beter te zijn dan een ander, jaloezie, en dan heb je nog macht en dan heb je nog geld en dan heb je nog enge dingen als seks... Als rechtvaardiging en opstanding het doel zijn van de race waarvoor we starten, dan zijn we al af voordat we starten. Klaar voor de start? Nee. Af. **[6]**

Je begrijpt dat het bij Jezus Christus anders is gegaan. Heel zijn leven klopte en toen Hij voor zijn Vader verscheen was het iedereen duidelijk: ook als mens hoort Hij bij God, zij kennen elkaar. En nu heeft God het zo bedacht dat jij een afspraak mag maken met Jezus Christus: als jij tegen Hem zegt dat je ziet dat Hij goed is en dat je weet dat het er bij jou gewoon niet in zit, dan zegt Hij: jij hebt het, en dan zegt God: Ik ken jou, jij hoort bij Mij, jouw leven is gaaf: af. **[7]**

Er zit een paradox, een innerlijke tegenstrijdigheid in Paulus' beeld van een race. Aan de ene kant zegt hij in het begin: 'Beste broers en zussen, ik ben er nog niet, ik ben nog niet af.' Aan de andere kant zegt hij: 'Laten wij, volmaakte mensen, affe mensen, ons richten op het doel van de race, de prijs van boven.' Die spanning kun je oplossen door te zeggen: later ben je helemaal af, absolute volmaaktheid, vandaag ben je al een beetje af, relatieve volmaaktheid. Maar halve volmaaktheid is geen volmaaktheid: je bent af of niet.

Nu zit er een vette knipoog in die opmerking van Paulus over 'wij allemaal als volmaakte mensen,' die ons richten op het doel. Paulus schrijft deze brief vanuit een gevangenis. Paulus schrijft deze brief om de mensen in Filippi te bedanken voor hun financiële steun. Paulus schrijft deze brief terwijl hij door collega's wordt afgemaakt als een loser met foute ideeën. En dan heeft hij het over 'wij, volmaakte mensen.' Gevangen, arm, onder vuur, en toch: volmaakt. Laat het maar gewoon staan zoals het er staat. Kennelijk is wie onderweg is naar volmaaktheid in Christus, in Christus vandaag al volmaakt, ondanks alle blijken¹ van het tegendeel. Dus: als je goed klaarstaat voor de start, dan bevestigt God dat jij inderdaad één van Hem bent, bij Hem hoort. Klaar voor de start? En: af.

‘Ik ga recht op mijn doel af: de hemelse prijs waartoe God mij door Christus Jezus roept. Hiertoe moeten wij ons allen als volmaakte mensen richten.’

3. **[8]** In het Griekenland waar de Filippenzen leefden hielden ze veel van sport. Bij belangrijke hardloopwedstrijden was het zo, dat er bij de finish een hoge ambtenaar stond die de naam van de atleet en de naam van zijn vader en van zijn geboorteland noemde, en de prijs die hij gewonnen had. Dus: ‘Alexander uit Macedonië, zoon van Filippus: goud!’ De dag komt dat jij als gelovige de finish haalt. Dan staat daar de zoon van God die jouw naam noemt: ‘Wiebe Jan Meilof, kind van de aarde, zoon van God: leven!’ Laat je allemaal lokken, verleiden door die prijs, door vandaag als kind van God te leven. Doe dat als ouders, als jongerenwerkers, als jongeren, als ouderen. Doe dat zelf en doe dat samen, doe dat in de Oosterkerk en in je werk en in je wijk.

Hoe? Maak je hoofd leeg en laat Christus je gedachten leiden. Zet je hart open en laat Christus je zijn liefde geven. Ontspan je spieren en laat de Geest van Christus je sturen. Geloof me, dan staan we goed voorgesorteerd voor de race van ons leven. Gaat het dan vanzelf? Nee, zegt Paulus, en ik ben het met hem eens. Onze kinderen groeien op in een rare wereld – ga er maar aan staan als ouder, als jongerenwerker. Ons werk in de kerk kan soms behoorlijk frustrerend zijn – het enthousiasmeren van je kring, het vinden van mensen voor een functie in het Dagelijks Bestuur. Man, hoe komt het ooit af! Door Mij, zegt Jezus. Klaar voor de start? Af!